

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 614/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Andreou Gireth, advokátkou, J. M. Hurbana 334/32, Žilina, proti uzneseniu vyšetrovateľa Krajskej správy Zboru národnej bezpečnosti v Banskej Bystrici, odboru vyšetrovania verejnej bezpečnosti č. k. VV 26/78 z 20. februára 1979, uzneseniu Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici č. k. 2 Kv 28/78 z 28. februára 1979, rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 8 C 76/87 z 27. apríla 1987, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1 T 1/81 z 20. augusta 1984 a č. k. 18 Co 235/87 z 27. augusta 1987 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky č. k. 2 To 25/85 z 23. decembra 1985 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní a súdov označených v záhlaví tohto uznesenia (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“). Sťažovateľ sa domáha okrem materiálnej ujmy aj odškodnenia za nemajetkovú ujmu, ktorá mu bola spôsobená „trvalým nezaujmom štátu... riešiť jeho problém a odškodniť ho za roky, ktoré strávil vo väzbe“.

II.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

2. Sťažovateľ sa opakovane domáhal odškodnenia za neoprávnenú vyšetrovaciu väzbu, v ktorej bol držaný 34 mesiacov. Svoju prvú žalobu podal na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) 23. decembra 1986. Žaloba sťažovateľa bola konajúcimi súdmi právoplatne zamietnutá. Sťažovateľ sa následne niekoľkokrát neúspešne obrátil na Generálnu

prokuratúru bývalej Česko-slovenskej federatívnej republiky a následne aj na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“). Na jeho poslednú žiadosť mu bola doručená odpoveď 11. marca 2011.

3. Podľa názoru sťažovateľa jeho právne nároky neboli v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru spravodlivo prejednávané a súdy Slovenskej republiky a ministerstvo spravodlivosti rozhodli v rozpore s platnými právnymi normami vzhľadom na to, že sťažovateľ, ako aj jeho rodina boli diskriminovaní. Keďže sa cíti finančne aj morálne poškodený za neoprávnenú dlhotrvajúcu väzbu, ako aj poškodenie motorového vozidla, ktoré bolo zaistené počas šiestich rokov, domáha sa odškodnenia za vzniknutú ujmu, ktorého výšku ponecháva na uvážení súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Sťažovateľ, ktorý je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený advokátkou, v ústavnej sťažnosti, v ktorej absentuje petit, síce uvádza (na 1. strane) ako porušovateľa označeného práva ministerstvo spravodlivosti, v bode III sťažnosti však označil konkrétne rozhodnutia, ktorými malo byť zasiahnuté do jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Ústavný súd preto ustálil predmet konania pred ústavným súdom ako sťažovateľom namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami.

5. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 121/02-11 z 30. októbra 2002 odmietol skoršiu ústavnú sťažnosť sťažovateľa namietajúcu porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 dohovoru totožnými rozhodnutiami z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. V odôvodnení predmetného uznesenia ústavný súd s poukazom na svoju konštantnú judikatúru uviedol, že nemá právomoc *rationae temporis* skúmať a rozhodovať o porušení základných práv a slobôd, ktoré nastalo pred dňom, keď bol ústavný súd konštituovaný a keď nadobudol účinnosť zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Z. z.“), t. j. pred 15. februárom 1993 (mutatis mutandis I. ÚS 49/93, I. ÚS 15/97 atď.). Ústavný súd potvrdil použiteľnosť tejto judikatúry aj v období po nadobudnutí účinnosti novej úpravy ochrany ústavou garantovaných práv a slobôd, ktorá nadobudla účinnosť 1. januára 2002 (napríklad I. ÚS 34/02). Sťažovateľ však namieta porušenie svojich základných práv rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní, ktoré nadobudli právoplatnosť v období pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 38/1993 Z. z.

6. Podľa § 55 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je návrh na začatie konania neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

7. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný

zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je neprípustná z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

9. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súde. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

10. Ústavný súd uvádza, že sťažovateľ aj v predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, tak ako aj v predmetnej ústavnej sťažnosti, namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru totožnými napadnutými rozhodnutiami, ktoré nadobudli právoplatnosť v období pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 38/1993 Z. z.

11. Možno bez pochybností konštatovať, že predošlé rozhodnutie o odmietnutí ústavnej sťažnosti sťažovateľa v okolnostiach danej konkrétnej veci nemožno považovať za rozhodnutie „o podmienkach konania“, ako to má na mysli ustanovenie § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, ktoré by bolo možné dodatočne splniť (ako to je napr. pri nesplnení zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti).

12. Z uvedených dôvodov ústavný súd po predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako neprípustnú podľa § 55 písm. a) v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2023

Robert Šorl
predseda senátu